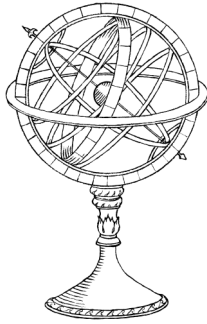

Lucinda Riley

Pärldystemn

CECES BERÄTTELSE

Översättning av
Gabriella Andersson

BAZAR

AV LUCINDA RILEY HAR TIDIGARE
UTGIVITS I SVENSK ÖVERSÄTTNING:

Midnattsrosen, 2017 (pocket 2018)
De sju systrarna, 2017 (pocket 2018)
Stormsystemen, 2018 (pocket 2018)
Skuggsystemen, 2018 (pocket 2019)

Bazar Förlag
Box 30095
104 25 Stockholm
www.bazarforlag.se
infose@bazarforlag.com

Det engelska originalets titel:

The Pearl Sister

Copyright © Lucinda Riley 2017

The right of Lucinda Riley to be identified as the author
of this work has been asserted by her in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Copyright © svensk översättning: Bazar Förlag AB, 2019

Översättning: Gabriella Andersson

Svensk redaktion: Redaktörspoolen AB

Omslagsdesign: UNO Werbeagentur München

Omslagsfoto: FinePic®, München

Anpassning av omslaget: Nic Oxby

Författarfoto: Lana Pinho

Sättning: Hamar Maskinsetteri

Tryckning: Scandbook, Falun 2019

ISBN 978-91-7028-518-9

*Till far och dotter,
Richard och Felicity Temmet*

*Ingen resa är omöjlig.
Allt som krävs är ett enda steg framåt.*

Personförteckning

ATLANTIS

Pa Salt – *systrarnas adoptivfar (avliden)*

Marina (Ma) – *systrarnas förmyndare*

Claudia – *hushållerska på Atlantis*

Georg Hoffman – *Pa Salts advokat*

Christian – *skeppare*

SYSTRARNA D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alcyone)

Star (Asterope)

CeCe (Celaeno)

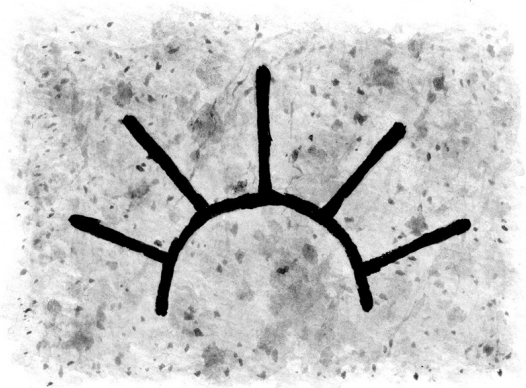
Tiggy (Taygete)

Electra

Merope (saknas)

Le Le

December 2007

*Aboriginisk symbol
för människosfär*

1

JAG MINNS EXAKT var jag var någonstans och vad jag gjorde när jag fick veta att min far hade dött, tänkte jag för mig själv medan jag stirrade ut genom fönstret på nattens kompakta mörker. Nedanför mig syntes med ojämna mellanrum små samlingar med glittrande ljus som visade att det bodde människor där, och varje ljus innehöll ett liv, en familj, en grupp vänner ...

Det kändes som om jag inte hade någonting av det längre.

Det var nästan som att se världen upp och ner, för ljusen nedanför planet såg ut som svagare lysande spegelbilder av stjärnorna ovanför mig. Det påminde mig om att en av lärarna på konstcollege hade sagt åt mig att jag målade som om jag inte såg vad som fanns framför mig. Han hade rätt. Det gjorde jag inte. Bilderna visade sig för min *inre* syn, inte i verkligheten. Vanligtvis tog de inte formen av ett djur, ett mineral eller ens en människa, men bilderna var tydliga och jag brukade känna en stark drivkraft att göra något av dem.

Som den där högen med skräp som jag hade samlat ihop på återvinningsstationer runt om i London och förvarade i min ateljé hemma i lägenheten. I flera veckor hade jag försökt komma fram till exakt hur alla bitarna skulle passa ihop. Det var som att hålla på med en enorm Rubiks kub, fast de olika delarna här bestod av en stinkande oljekanna, en gammal Guy Fawkes-fågelskrämna, ett däck och en rostig metallhacka. Jag hade ofta flyttat runt delarna och känt mig nöjd ända tills jag lade den sista på plats, för varje gång – var jag än lade den – förstörde den hela installationen.

Jag vilade min varma panna mot fönstrets svala plexiglas, som var det enda som förhindrade att jag och alla andra på planet fick syrebrist och gick en säker död till mötes.

Vi är så sårbara ...

Nej, CeCe, tillrättavisade jag mig bryskt när paniken steg inom mig, du klarar det här utan henne, det gör du faktiskt.

Jag tvingade tillbaka tankarna till Pa Salt, för jämfört med min djupt rotade flygrädsla var det – på ett märkligt vis – tröstande att tänka på ögonblicket då jag fick veta att han hade dött. Om det värsta tänkbara hände och planet störtade och vi dog allihop, skulle han åtminstone finnas där på andra sidan och vänta på mig. Han hade trots allt redan gjort resan dit. Och han hade gjort den ensam, som vi alla gjorde.

Jag hade precis tagit på mig ett par jeans när min lillasyster Tiggy ringde och berättade att Pa Salt var död. Nu när jag tänkte tillbaka var jag ganska säker på att ingenting av det hon sa verkligen gick in. Det enda jag kunde tänka på var hur jag skulle berätta det för Star, som avgudade vår far. Jag visste att hon skulle bli helt förkrossad.

Du avgudade honom också, CeCe ...

Och det hade jag gjort. Eftersom min livsuppgift var att skydda min mer sårbara syster – hon var egentligen tre månader äldre än jag, men hon hade tyckt att det var jobbigt att prata så jag hade alltid talat för henne – hade jag stålsatt mitt hjärta, dragit upp gylfen och sedan gått in i vardagsrummet för att berätta för henne.

Hon hade inte sagt någonting, bara gråtit i min famn. Jag hade gjort allt jag kunde för att hålla tillbaka mina egna tårar. Jag hade varit tvungen att vara stark för hennes skull, för Star, eftersom hon hade behövt mig.

Det var då det ...

”Önskar ni något, madam?”

Ett moln av tung parfym sänkte sig över mig. Jag tittade upp och såg att det stod en flygvärdinna bredvid mig.

”Eh, nej, tack.”

”Ni tryckte på knappen”, sa hon med en överdriven viskning och

en gest mot de andra passagerarna, som sov allihop. Klockan var trots allt fyra på morgonen, om man gick efter Londontid.

”Förlåt”, viskade jag tillbaka och flyttade armbågen från knappen som hade kallat dit henne. Typiskt. Hon gav mig den sortens nickning som jag mindes att en av lärarna hade gett mig när hon hade sett att jag öppnade ögonen under morgonbönen i skolan. Sedan försvann flygvärdinnan tillbaka till sin lilla krypin med sidentyget prasslande om sig. Jag gjorde mitt bästa för att göra det bekvämt för mig och slöt ögonen, eftersom jag ville vara som de andra fyrahundra själarna, som hade somnat och därmed lyckats slippa undan fasan det innebar att fara fram genom luften i en cylinder av aluminium. Precis som vanligt kände jag mig utanför och inte som en del av gemenskapen.

Jag kunde självklart ha bokat en plats i businessklass. Jag hade fortfarande lite pengar kvar av mitt arv – men inte så mycket att jag ville slösa bort det på bara några centimeter extra utrymme. Det mesta av pengarna hade gått åt till att köpa den snobbiga lägenheten vid floden i London åt mig och Star. Jag hade trott att hon ville ha ett riktigt hem, att det skulle göra henne lycklig, men det hade det *verkligen* inte ...

Nu satt jag här och hade inte kommit längre än vid samma tid förra året, då jag hade suttit i ekonomiklass bredvid min syster och flugit över jorden på väg till Thailand. Förutom att Star inte var med mig den här gången, och att jag inte flydde *till* någonting, jag flydde från ...

”Önskas frukost, madam?”

Jag slog upp ögonen, yr och desorienterad, och stirrade upp på samma flygvärdinna som hade kommit fram till mig mitt i natten. Jag såg att alla lampor i kabinen var tända och att några av gardinerna hade dragits undan från fönstren så att man såg det rosa gryningsljuset.

”Nej, tack, bara kaffe. Svart, tack.”

Hon nickade och försvann och jag undrade varför jag – med tanke på att jag betalade för allt det här – kände mig skyldig över att be henne om något.

”Vart ska du någonstans?”

Jag vände mig mot min granne, som jag fram till nu bara hade sett i profil. Och då hade det bara varit en näsa, en mun och en slinga blont hår som stack fram ur en svart munktröja. Nu såg jag honom rakt framifrån och han betraktade mig. Han var förmodligen inte mer än arton, eftersom han fortfarande hade spår av finnar på hakan och i pannan. Jag kände mig som en pensionär bredvid honom.

”Bangkok, sedan vidare till Australien.”

”Coolt”, kommenterade han och högg in på sin fängelsecellsbricka med oätlig äggröra, överstek bacon och någonting avlångt och rosa som skulle föreställa en korv. ”Jag ska dit så småningom, men jag ska kolla in Thailand först. Jag har hört att deras fullmånafester är något alldeles extra.”

”Det är de.”

”Varit på någon?”

”Några gånger”, svarade jag och hans fråga fick minnena att komma tillbaka till mig.

”Vilken föreslår du? Hörde att Ko Pha Ngan är den bästa.”

”Det är evigheter sedan jag var där senast, men jag har hört att den är jättestor nu – kanske några tusen personer. Mitt favoritställe är Railay Beach i Krabi. Det är väldigt avspänt, men jag antar att det beror på vad man vill ha.”

”Har hört talas om Krabi”, sa han medan hans käkar fick kämpa med korven. ”Jag ska träffa mina polare i Bangkok. Vi har fortfarande några veckor på oss att bestämma oss innan det blir fullmåne. Ska du träffa kompisar i Oz?”

”Ja”, ljög jag.

”Stannar du i Bangkok ett tag?”

”Bara över natten.”

Jag kände hur upphetsad han blev när planet började nedstigningen till Suvarnabhumi flygplats och kabinpersonalen gick igenom de vanliga instruktionerna för oss passagerare. *Det är egentligen bara*

ett stort skämt, tänkte jag medan jag blundade och försökte lugna mitt bultande hjärta. Om planet kraschade skulle vi allihop dö omedelbart, oavsett om mitt brickbord var uppfällt eller inte. Men de var väl tvungna att säga allt det där för att få oss att må bättre.

Planet landade så mjukt att jag knappt märkte att vi var på mar-ken förrän de meddelade det i högtalarna. Jag öppnade ögonen och kände mig segerrusig. Jag hade genomfört en långresa ensam och överlevt. Star skulle bli stolt över mig ... om hon ens brydde sig längre.

När jag hade gått igenom passkontrollen, hämtade jag mitt bagage från bandet och gick mot utgången.

”Ha det så trevligt i Oz”, ropade min tonårige granne när han kom ifatt mig. ”Min polare säger att djurlivet där är helt *galet*, med spindlar stora som tallrikar! Vi ses!”

Med en vinkning försvann han ut i myllret av människor. Jag följde efter honom ut i mycket lugnare takt och den välbekanta väggen av fuktig värme slog emot mig. Jag tog skyttelbussen till hotellet som jag hade bokat in en övernattning på, checkade in och tog hissen upp till mitt sterila rum. Jag tog av mig ryggsäcken, satte mig på de vita lakanen och tänkte att om jag ägde ett hotell skulle jag ha mörka lakan i sängarna, så att inte fläckarna efter tidigare gäster syntes på samma sätt som på de vita, hur mycket man än tvättade.

Det fanns så mycket i världen som jag inte förstod mig på, regler som någon någonstans hade bestämt, förmodligen för väldigt länge sedan. Jag tog av mig vandringskängorna och lade mig ner, tänkte att jag kunde befinna mig var som helst i världen och avskydde det. Luftkonditioneringen surrade ovanför mig och jag blundade för att försöka sova, men det enda jag kunde tänka på var att om jag skulle dö just nu, skulle inte en enda människa veta om att jag hade gjort det.

Då förstod jag vad ensamhet verkligen var. Det var en gnagande känsla inom mig, och samtidigt ett stort, tomt håll. Jag blinkade bort tårarna – jag hade aldrig varit en sådan som grät – men de fortsatte att välla fram så att mina ögonlock till slut tvingades upp av trycket, som kändes som om det kom från en damm som snart skulle brista.

Det är faktiskt okej att gråta, CeCe ...

Jag hörde Mas tröstande röst i huvudet och mindes att hon hade sagt det till mig efter att jag hade ramlat ner från ett träd på Atlantis och stukat fotleden. Jag hade bitit mig så hårt i underläppen för att inte vara en lipsill att det hade börjat blöda.

”Hon skulle bry sig”, mumlade jag nedslaget, sträckte mig efter mobilen och funderade på att sätta på den och skicka ett sms till Ma och berätta var jag var någonstans. Men jag stod inte ut med att se ett sms från Star eller, ännu värre, inte se något sms från henne över huvud taget. Jag visste att *det* skulle krossa mig, så jag kastade iväg telefonen på sängen och försökte blunda igen. Men så dök en bild av Pa Salt upp för min inre syn och vägrade att försvinna.

Det är viktigt att du och Star skaffar egna vänner och inte bara umgås med varandra, CeCe ...

Han hade sagt det precis innan vi åkte till Sussex University tillsammans och jag hade blivit arg, för jag *behövde* ingen annan och det gjorde inte Star heller. Åtminstone hade jag trott att hon inte gjorde det. Då ...

”Åh, Pa”, suckade jag, ”är det bättre där uppe?”

Under de senaste veckorna, då Star så tydligt hade visat att hon inte var intresserad av att umgås med mig längre, hade jag kommit på mig själv med att ofta prata med Pa. Hans död kändes helt enkelt inte verklig och det var som om han fortfarande fanns nära mig på något sätt. Även om jag utåt sett inte kunde vara mer olik Tiggy, nästa syster i skaran, och hennes konstiga andliga tro, fanns det en underlig del av mig som också visste och kände saker ... i magen *och* i mina drömmar. Ofta kändes det som om min dröm tid var verkligare och mer levande än när jag var vaken – lite som att se en serie på teve. Det var de bra nätterna – för jag hade mardrömmar också. Som de med de enorma spindlarna ...

Jag rös till när jag mindes min tonårige flygplansgrannes avskedsord. De kunde väl inte vara stora som tallrikar i Australien, eller?

”Herregud!” Jag studsade upp ur sängen för att hejda mina tankar och tvättade ansiktet i badrummet. Jag tittade mig i spegeln och kom fram till att jag såg ut som en vildsvinsunge, med rosa och

svullna ögon efter att jag hade gråtit och smutsigt hår efter den långa resan.

Det spelade ingen roll hur många gånger Ma hade sagt till mig hur vackra och ovanliga mina ögon var, både till färg och form, eller Star hade sagt hur mycket hon tyckte om att smeka min hud, som – med hennes ord – var lika len och mjuk som kakaosmör. Jag visste att de bara var snälla, jag var inte blind bara för att jag var ful – och jag avskydde att få höra saker om mitt utseende. Eftersom jag hade fem vackra systrar hade jag gjort allt jag kunde för att inte tävla med dem. Electra – som råkade vara supermodell – sa hela tiden till mig att jag inte ansträngde mig, men det var slöseri med tid och energi för jag skulle aldrig bli vacker.

Däremot kunde jag *skapa* skönhet och nu, när jag befann mig på botten, mindes jag en sak som Pa en gång hade sagt till mig när jag var yngre.

Vad du än får vara med om i livet, älskade CeCe, kan ingen någonsin ta ifrån dig din talang.

Just då tyckte jag att det bara var ännu en – vad var det för ord Star skulle ha använt? – *plattityd* för att gottgöra att jag i stort sett såg skitdålig ut, var skitdålig i skolan och skitdålig med folk. Och Pa hade faktiskt haft fel, för även om ingen kunde ta ens talang ifrån en, kunde de förstöra ens självförtroende med sina negativa kommentarer och ställa till med oreda i huvudet på en så att man inte visste vem man var eller hur man skulle göra någon till viljes, allra minst sig själv. Det var det som hade hänt mig på konstkursen. Och det var därför jag hade slutat.

Jag lärde mig åtminstone vad jag inte var bra på, tröstade jag mig. Vilket enligt mina lärare var de flesta av delkurserna jag hade läst de senaste tre månaderna. Trots all negativ kritik som mina målningar och jag hade fått utstå, visste till och med *jag* att det inte var någon idé att fortsätta om jag tappade tron på min talang nu. Den var verkligen allt jag hade kvar.

Jag gick tillbaka in i sovrummet och lade mig ner igen, eftersom jag bara ville få de här fruktansvärt ensamma timmarna att gå. Jag förstod äntligen varför jag hade sett så många gamla människor sitta

på bänkarna i Battersea Park när jag var på väg till college. Även när det var iskallt ute behövde de få bekräftelse på att det fanns andra människor här i världen och att de inte var helt ensamma.

Jag måste ha somnat, för jag drömde den där spindelmarkdrömen och vaknade av att jag skrek. Instinktivt slog jag handen för munnen för att tysta mig, så att ingen längre bort i korridoren skulle tro att jag höll på att bli mördad.

Jag kom fram till att jag inte klarade av att vara ensam i det här själlösa rummet längre, så jag knöt på mig kängorna, tog min kamera och åkte hissen ner till receptionen.

Utanför stod en lång rad med väntande taxibilar. Jag klev in i baksätet på en av dem och bad chauffören att köra till det kungliga palatset. Jag hade alltid tyckt att det var både roligt och upprörande att Bangkok, och det jag hade sett av Thailand i övrigt, verkade ha alldeles för mycket personal. I alla affärer fanns det alltid någon som visade en runt, även om man bara skulle ha en påse jordnötter, och sedan en som stod i kassan och en som packade ner ens varor. Arbetskraften var så billig här att det var som ett skämt. Jag skämdes genast för att jag hade tänkt så och påminde mig själv om att det var därför jag tyckte så mycket om att resa: man fick perspektiv på saker och ting.

Chauffören släppte av mig vid det kungliga palatset och jag följde efter strömmen av turister, varav många var avslöjande röda om axlarna, som ett tecken på att de nyligen hade kommit hit från ett kallare klimat. Utanför templet tog jag av mig kängorna och ställde dem tillsammans med alla flipflops och tränings skor som de andra besökarna hade lämnat på trappan, sedan gick jag in. Det sades att Smaragdbuddhan var över femhundra år gammal och den var den mest berömda statyn i Thailand. Ändå var han liten jämfört med de flesta andra buddhor jag hade sett. Jadens lysande färg och sättet som hans kropp var formad på påminde mig om en klargrön ödla. Hans armar och ben var obestämda och, ärligt talat, inte särskilt exakta. Inte för att det spelade någon roll – ”han” var vacker att se på.

Jag satte mig ner med benen i kors på en av mattorna och njöt av att slippa solen i det här stora, fridfulla rummet, omgiven av andra

människor som förmodligen också sysslade med navelskådning. Jag hade aldrig varit särskilt lockad av religioner, men om jag var tvungen att välja en så tyckte jag bäst om buddhismen eftersom den verkade handla om naturens krafter, som var ett ständigt pågående mirakel som skedde mitt framför ögonen på mig.

Star sa ofta att jag borde gå med i Green Party när hon hörde mig mala på i evigheter efter att jag hade sett ett teveprogram om miljön, men vad var det för mening med det? Min röst räknades inte och jag var för korkad för att tas på allvar. Det enda jag visste var att alla växter, djur och hav, som utgjorde vårt ekosystem och höll oss vid liv, ofta blev förbisedda.

”Om det finns något jag dyrkar så är det dem”, mumlade jag till Buddhan. Han var också tillverkad av jordens material – av tillhugget mineral som hade blivit vackert under millenniernas gång – och jag tänkte att han förmodligen skulle förstå.

Eftersom det här var ett tempel, tänkte jag att jag borde tala några ord med Pa Salt. Kanske var kyrkor och tempel som telefonväxlar eller internetkaféer: man fick en mer direkt kontakt med himlen ...

”Hej, Pa, jag är så ledsen att du dog. Jag saknar dig mycket mer än jag trodde att jag skulle göra. Och förlåt om jag inte lyssnade på dig när du gav mig alla råd och visdomsord och sådant. Det borde jag ha gjort, för titta hur det slutade. Hoppas att du har det bra där uppe”, tillade jag. ”Jag är så ledsen.”

Jag reste mig upp och med den där obehagliga klumpen av tårar i halsen gick jag tillbaka mot dörren. Precis när jag skulle gå ut igen, vände jag mig om.

”Snälla, Pa, hjälp mig”, viskade jag till honom.

När jag hade köpt en flaska vatten av en gatuförsäljare, gick jag ner till Chao Phraya-floden och stod och tittade på den livliga trafiken som tuffade fram på den. Bogserbåtar, motorbåtar och breda pråmar täckta med svarta presenningar fortsatte med sina dagliga göromål. Jag bestämde mig för att ta en åktur på en av passagerarbåtarna – det var billigt och åtminstone bättre än att sitta på mitt eländiga hotellrum borta på flygplatsen.

Medan vi åkte såg jag skyskrapor av glas med gyllene tempel

elegant inklämda mellan sig, och längs flodbankarna låg fallfärdiga bryggor som förenade trähusen med den livliga aktiviteten ute på vattnet. Jag tog fram min pålitliga Nikonkamera – jag hade fått den av Pa på min sextonårsdag så att jag kunde, som han hade uttryckt det, ”ta bilder av sådant som inspirerar dig, älskling” – och började fota. Star tjatade alltid på mig att börja med digitala bilder, men jag och teknik gick inte ihop så jag höll mig till det jag kände till.

När jag hade klivit av båten precis efter Oriental Hotel, gick jag längs gatan alldeles intill och mindes att jag en gång hade bjudit Star på middag på den berömda Authors' Lounge. Vi hade känt oss malplacerade i våra jeans och t-shirtar när alla andra var uppklädda till tänderna. Star hade tillbringat flera timmar i biblioteket och tittat på alla signerade fotografier av författare som hade bott på hotellet genom åren. Jag undrade om hon någonsin skulle skriva sin roman, för hon var så bra på att sätta ihop meningar och beskriva saker på papper. Inte för att jag hade något med det att göra längre. Hon hade en ny familj nu; jag hade sett hur hennes ögon lyste när jag några veckor tidigare hade kommit hem till vår lägenhet och en man som hon kallade ”Mouse” hade varit där och tittat på henne som en beundrande hundvalp.

Jag satte mig på ett strandkafé och beställde en skål nudlar och en öl bara för sakens skull. Jag tålde inte riktigt alkohol, men eftersom jag kände mig så eländig kunde det knappast bli värre. Medan jag åt kom jag fram till att det inte var det att Star hade en ny pojkvän och ett nytt jobb som gjorde mest ont, det var det faktum att hon sakta och plågsamt hade dragit sig undan från mig. Kanske trodde hon att jag skulle bli svartsjuk, att jag ville ha henne för mig själv, men det var inte sant. Jag älskade henne mer än någonting annat och ville bara att hon skulle vara lycklig. Jag hade aldrig varit så korkad att jag inte trodde att det en dag skulle dyka upp en man när hon var så vacker och smart.

Du var väldigt otrevlig mot honom när han kom till lägenheten, påminde mitt samvete mig om. Och ja, jag *hade* stört mig på att han var där och som vanligt hade jag inte vetat hur jag skulle dölja det.

Ölet gjorde sitt jobb och min smärta trubbades av. Jag betalade,

reste mig upp och gick sedan planlöst längs gatan innan jag svängde in i en smal gränd där det var marknad. Några stånd bort fick jag syn på en gatukonstnär som målade med vattenfärger. Att se honom sitta vid sitt staffli påminde mig om kvällarna då jag hade suttit på Railay Beach i Krabi med mitt skissblock och färger och försökt fånga solnedgångens skönhet. När jag slöt ögonen mindes jag friden som jag hade känt när jag var där med Star bara ett år tidigare. Jag ville så gärna ha den tillbaka att det gjorde ont.

Jag gick till flodbanken och lutade mig ut över balustraden medan jag tänkte. Skulle det vara feigt att åka till den plats där jag hade känt mig allra lyckligast innan jag åkte vidare till Australien? Jag kände folk på Railay Beach. De skulle känna igen mig, vinka och säga hej. De flesta av dem hade också flytt från något, för Railay var den sortens ställe. Enda anledningen till att jag skulle åka till Australien var det som Georg Hoffman, Pas advokat, hade berättat för mig när jag hade varit och träffat honom. Det var ett tillfälle att komma bort, långt bort från London.

Så i stället för att sitta instängd i en cylinder och flyga i tolv timmar, till en plats där jag inte kände någon, kunde jag vid den här tiden i morgon kväll dricka en kall öl på Railay Beach. Några veckor där skulle väl ändå inte skada? Det var trots allt snart jul och det kanske skulle vara mindre plågsamt att tillbringa den på ett ställe som jag kände till och älskade ...

Det var första gången på evigheter som jag faktiskt kände förväntan vid tanken på att göra något. Innan känslan hann försvinna, tog jag den första taxi jag fick syn på och bad chauffören att köra mig till flygplatsen. Inne på terminalen gick jag till Thai Airways biljettdisk och förklarade att jag behövde boka om min resa till Australien. Kvinnan bakom disken knappade länge på sin dator och sa att det skulle kosta ungefär fyratusen baht, vilket inte var särskilt mycket i sammanhanget.

”Du har ombokningsbar biljett. Vilket datum vill du boka till?”
frågade hon.

”Eh, till precis efter jul, kanske?”

”Allt fullbokat. Första lediga flyget är åttonde januari.”

”Okej”, gick jag med på, glad över att nu kunna skylla på ödet att jag måste stanna längre. Sedan bokade jag en tur- och returbiljett från Bangkok till Krabi. Planet skulle gå tidigt nästa morgon.

Tillbaka på mitt hotellrum tog jag en dusch och borstade tänderna, och när jag kröp ner i sängen kände jag mig lugnare. Om mina systrar fick reda på det här skulle de säga att jag ”luffade runt” igen, men jag brydde mig inte.

Likt ett skadat djur skulle jag gömma mig och slicka mina sår.

2

DET BÄSTA MED RAILAY BEACH är att den ligger på en halvö dit man bara kan ta sig med båt. Star och jag hade rest till många fantastiska platser, men att sitta på en träbänk i en longtailbåt och puttra fram över det blågröna havet, och den första åsynen av de magnifika kalkstenformationerna som reser sig mot himlen, måste ligga på min topp fem-lista över magiska ögonblick.

När vi kom närmare såg jag att det hängde rep från klipporna och människor som såg ut som färgglada myror i sina klart lysande shorts klättrade uppför dem. När jag tog på mig ryggsäcken och klev ur båten, pirrade det i mig av förväntan. Mina armar och ben var korta, men de var starka och smidiga och bergsklättring var en av de saker som jag faktiskt var bra på. Inte direkt en användbar talang för någon som bodde mitt i London och ville bli konstnär, men på ett ställe som det här var den betydelsefull. Jag tänkte på hur ens olika styrkor och svagheter kan vara antingen positiva eller negativa, beroende på var på jorden man befinner sig. I skolan var jag en dumskalle, medan Star bokstavigt talat var en stjärna. Men här i Krabi hade hon glidit in i skuggorna och suttit på stranden med en bok, medan jag deltog i alla utomhusaktiviteter som trakten hade att erbjuda. Friheten utomhus *var* verkligen mitt element, som Ma en gång hade påpekat, och jag hade varit mer välkänd här än Star.

Färgen på vattnet runt omkring mig var unik: i ena ögonblicket turkos när solen glittrade på ytan, sedan mörkt grön i skuggorna under de enorma klipporna. När jag vadade in mot land genom det

grunda vattnet, såg jag stranden breda ut sig framför mig: en mjuk båge av vit sand, kantad av de stora kalkstenformationerna och med palmer utspridda mellan de enkla trähyddorna som tjänade som hotell och barer. De lugnande tonerna av reggaemusik flödade ut från en av dem.

Jag gick mödosamt över den glödheta vita sanden mot Railay Beach Hotel, där vi hade bott förra året, och lutade mig över den kombinerade bar- och receptionsdisken som låg innanför en träveranda.

”Hej”, sa jag till en ung, thailändsk kvinna jag inte kände igen. ”Har ni något rum ledigt de närmaste veckorna?”

Kvinnan betraktade mig och tog fram en stor bokningspärm. Hon drog noggrant med fingret nedför varje sida och skakade sedan på huvudet.

”Julen närmar sig. Mycket folk. Inga rum efter tjugoförsta.”

”Bara de närmaste två veckorna då?” föreslog jag.

Jag kände plötsligt hur någon klappade mig på ryggen.

”Cee? Visst är det du?”

Jag vände mig om och fick se Jack, en lång, muskulös australiensare, som ägde hotellet och drev klättringsskolan på stranden alldeles i närheten.

”Ja, hej.” Jag log stort mot honom. ”Jag ska precis checka in, åtminstone för några veckor, men sedan blir jag utsparkad. Ni är tydligen fullbokade.”

”Vi kan säkert hitta en liten skrubb åt dig någonstans, tjejen, oroa dig inte för det. Är din syster också här?”

”Eh, nej. Bara jag den här gången?”

”Hur länge stannar du?”

”Till efter nyår.”

”Om du vill hjälpa mig vid klipporna är det bara att säga till. Jag skulle behöva det, Cee. Affärerna är galna så här års.”

”Det kanske jag gör. Tack”, sa jag.

”Du fylla i uppgifter.” Den thailändska receptionisten gav mig ett kort.

”Bry dig inte om det där, Nam”, sa Jack till henne. ”Cee var här

tillsammans med sin syster förra året, så vi har dem redan. Kom. Jag följer dig till ditt rum.”

”Tack.”

När Jack lyfte upp min ryggsäck såg jag att receptionisten blängde surt på mig.

”Vart ska du åka sedan då?” frågade han sällskapligt medan han ledde mig längs en gångstig av trä, där det låg enkla rum bakom en rad slitna dörrar.

”Australien”, svarade jag när vi stannade utanför rum tjugotvå, i slutet av gången. Jag såg att det låg granne med generatorn och med utsikt mot två stora soptunnor på hjul.

”Ah, mitt hemland. Vilken del?”

”Nordvästra kusten.”

”Det är stekhet där så här års, det vet du va?”

”Värmen bekommer mig inte”, sa jag och låste upp dörren.

”Vi ses senare då.” Jack vinkade och gick iväg.

Rummet var litet, fuktigt och luktade starkt av sopor, men när jag ställde ner min ryggsäck på golvet kände jag mig gladare än jag hade gjort på flera veckor, eftersom det kändes så bra att bli igenkänd. Jag hade älskat de dagar året innan då jag jobbade på klättringsskolan, och kollade repen och hjälpte kunderna på med sina selar. Just då hade Star och jag haft ont om pengar och Jack hade dragit av på hyran för rummet som lön. Jag undrade vad han skulle säga om jag berättade att jag inte behövde arbeta längre, eftersom jag nu var miljonärskä. Åtminstone på papperet ...

Jag drog i ett fransigt snöre för att få igång takfläkten och till slut, efter att ha skramlat och gnisslat en stund, började den snurra, men lyckades inte åstadkomma mer än en liten vindpust. Jag klädde av mig, tog på mig min bikini och en sarong som jag hade köpt här förra året, lämnade sedan rummet och gick ner till stranden. Jag satt en stund i sanden och skrattade åt det faktum att det här i ”paradiset”, med alla longtailbåtar som puttrande kom och gick i viken, var miljoner gånger mer oljud än när man bodde vid floden mitt i London. Jag ställde mig upp, gick ner till vattenbrynet och vadade ut i havet. När jag hade kommit tillräckligt långt ut lade jag

mig på rygg i det underbara vattnet, tittade upp på himlen och tackade Gud, eller Buddha, eller vem det nu var meningen att jag skulle tacka, för att jag hade kommit tillbaka till Krabi. För första gången på flera månader kände jag mig hemma.

Den natten sov jag på stranden, som jag ofta hade gjort förut, med bara en kaftan, en munktröja och min uppblåsbara kudde för att göra det bekvämt. Star hade tyckt att jag var knäpp – ”Du kommer att bli ihjälbiten av myggorna”, hade hon kommenterat varje gång jag lämnade rummet med mina sovsaker. Men på något vis kände jag mig mer skyddad av världens tak, när månen och stjärnorna lyste ner på mig, än något tillverkat av människan skulle kunna göra.

Jag vaknade av att det kittlades i ansiktet och när jag lyfte huvudet fick jag se ett par stora mansfötter marschera förbi mig på väg mot havet. Medan jag borstade bort sanden som de hade skvätt på mig såg jag att stranden i övrigt var övergiven. Av ljuset som började stiga vid horisonten att döma var det strax före gryningen. Irriterad över att ha blivit väckt så tidigt såg jag hur mannen – som hade skägg och svart hår hopdraget i en hästsvans som stack ut genom kepsen – nådde fram till vattenbrynet och satte sig ner, med knäna uppdragna mot bröstet och armarna om dem. Jag lade mig på sidan för att försöka somna om – jag sov som bäst mellan klockan fyra och tio på morgonen – men varken kroppen eller huvudet hade någon lust med det. Så jag satte mig upp i samma ställning som mannen framför mig och tittade på soluppgången tillsammans med honom.

Med tanke på hur många exotiska platser jag hade varit på hade jag sett relativt få soluppgångar i mitt liv, eftersom det inte var min tid på dygnet. De vackra, subtila nyanserna när dagen grydde påminde mig om en Turnermålning, men det var mycket bättre i verkligheten.

När solens föreställning var över reste sig mannen genast upp och

gick iväg längs stranden. Jag hörde det avlägsna puttrandet från en longtailbåt i fjärran, ett förkunnande om att människornas dag hade börjat. Jag ställde mig upp och bestämde mig för att gå tillbaka till mitt rum och sova lite till innan stranden fylldes av avresande och inkommande passagerare. *Men*, tänkte jag när jag låste upp dörren och lade mig på sängen, *det var värt att bli väckt för att få se det där.*

Precis som det alltid kändes här, gled tiden förbi utan att jag riktigt märkte det. Jag hade gått med på Jacks erbjudande att hjälpa honom på klättringsskolan. Jag åkte även och dök, och simmade bredvid sjöhästar, tigerfiskar och svartfenade revhajar, som knappt såg åt mig när de gled fram mellan korallerna.

Solnedgångarna tillbringade jag på stranden, där vi satt på mattor och pratade till ljudet av Bob Marley i bakgrunden. Jag blev glatt överraskad över hur många av Railays invånare som kom ihåg mig från året innan och det var först när mörkret föll och de stod och hängde i baren för att bli fulla som jag gick tillbaka till mitt rum. Det kändes trots allt inte så hemskt, för det var jag som lämnade dem, inte tvärtom, och jag kunde alltid gå tillbaka ut till dem om jag ville.

En sak som verkligen hade muntrat upp mig var när jag äntligen hade tagit mod till mig och satt på min mobil, dagen efter att jag kom hit, och fått se att Star hade skickat massor av sms där det stod saker som: **Var är du?, Jag är så orolig för dig!** och **Snälla, ring mig!** Hon hade även lämnat en massa röstmeddelanden där hon gång på gång sa förlåt. Det hade tagit en stund för mig att svara – inte bara för att jag hade dyslexi, eller för att stavningsfunktionen på min telefon till och med var sämre på att stava än jag, utan för att jag inte visste vad jag skulle skriva.

Det slutade med att jag bara skrev att jag mådde bra och bad om ursäkt för att jag inte hade kontaktat henne tidigare, eftersom jag hade varit på resande fot. Och det hade jag ju, från alla möjliga saker. Hon svarade direkt hur lättad hon var över att jag mådde bra och

frågade var jag var någonstans och bad om ursäkt igen. Någoting hejdade mig från att berätta var jag befann mig. Det var barnsligt, men det var den enda sak jag hade att hemlighålla. Och hon hade haft så många hemligheter för mig den senaste tiden.

Det var först när Nam, den unga thailändska kvinnan i receptionen som uppförde sig som om hon ägde stället, påminde mig om att jag måste checka ut före lunch samma dag, som jag insåg att jag hade varit i Railay i två veckor.

”Skit också”, sa jag tyst för mig själv när jag gick, eftersom jag nu var tvungen att tillbringa morgonen med att leta rum.

Några timmar senare kom jag tillbaka till hotellet, efter att fruktlöst ha genomsökt vartenda hörn av Railay Beach efter en säng för natten – precis som Maria på sin åsna – och möttes av Nam, som blängde på mig igen.

”Städerska måste städa rum. Ny gäst kommer klockan två.”

”Jag är på väg”, sa jag och ville säga till henne att jag faktiskt hade råd att boka ett rum på det femstjärniga Rayavadee Hotel. *Om* de nu hade haft något ledigt rum, vilket de inte hade, för jag hade redan kollat det. Jag tryckte ner allting i min ryggsäck och lämnade sedan tillbaka rumsnyckeln. *Jag får väl helt enkelt sova under stjärnorna i några dagar tills julen är över*, tänkte jag.

Lite senare samma kväll, när jag hade ätit en skål pad thai, såg jag att Jack öppnade baren. Han höll ena armen om Nam, vilket genast förklarade hennes otrevliga attityd mot mig.

”Har du hittat något rum?” frågade Jack mig.

”Nej, inte än, men jag kan sova på stranden i natt.”

”Du, Cee, ta mitt, det går bra. Jag är säker på att jag kan hitta en annan säng att sova i några nätter.” Han borrade in näsan i Nams axel och hon såg självbelåten ut.

”Okej, tack, Jack”, gick jag genast med på, eftersom jag under eftermiddagen hade vaktat min ryggsäck på stranden som den den heliga graal och undrat hur jag skulle få möjlighet att duscha bort

sanden och saltet från huden. Till och med *jag* hade vissa grundbehov.

Han grävde i fickan efter nyckeln och gav den till mig medan Nam ogillande tittade på mig. Jag följde hans vägbeskrivning uppför en smal trappa från receptionen, öppnade dörren och blev, förutom lukten av svettiga strumpor kryddad med en aning fuktig handduk, rätt imponerad – Jack hade den bästa utsikten i hela byggnaden. Och det blev ännu bättre av att han hade en smal träbalkong som stack ut över verandataket nedanför.

När jag hade låst dörren, ifall en berusad Jack skulle glömma bort att han hade lånat ut rummet till mig, tog jag en dusch och duschmunstycket var både större och hade mycket bättre tryck än den lilla rännen i gästrummen där nere. Jag tog på mig en ren t-shirt och shorts och gick ut och satte mig på balkongen.

I närheten av Orions bälte såg jag stjärnorna i De sju systrarna tätt intill varandra. När Pa hade visat mig min stjärna i teleskopet första gången, hade han sett att jag blev besviken. Det var den som lyste svagast, vilket sa i princip allt, och min mytologiska berättelse var i bästa fall vag. När jag var liten hade jag velat vara den största och starkast lysande stjärnan med den bästa historien av alla.

CeCe, hade han sagt och tagit mina små händer i sina. *Du är här på jorden för att skriva din egen historia. Och det vet jag att du kommer att göra.*

Medan jag tittade på stjärnhopen kom jag att tänka på brevet som Pa hade skrivit till mig och som Georg Hoffman, hans advokat, hade gett mig några dagar efter att Pa hade dött.

Star hade vägrat att öppna sitt, men jag hade känt ett desperat behov av att läsa mitt. Så jag hade gått ut i trädgården och klättrat upp i ett magnifikt gammalt bokträd – samma träd som jag en gång hade ramlat ner från när jag var liten. Jag hade alltid känt mig trygg där uppe, skyddad från insyn av dess gröna grenar. Jag hade ofta gått dit för att tänka, eller tjura, beroende på vilken situation jag befann mig i. När jag hade satt mig bekvämt på den kraftiga grenen hade jag öppnat brevet.

Atlantis
Genèvesjön
Schweiz

Min älskade CeCe,

Jag vet att det kommer att bli kämpigt för dig att läsa det här brevet. Jag ber dig att vara tålmodig och läsa klart det. Jag gissar också att du kommer att läsa det här utan att gråta, för känslor är ett universum som du håller inom dig. Men jag är ändå fullt medveten om hur djupa dina känslor är.

Jag är säker på att du kommer att ha varit stark för Stars skull. Ni kom till Atlantis med bara sex månaders mellanrum och det har varit en vacker syn att se hur du alltid har skyddat henne. Du älskar djupt och kraftfullt, precis som jag alltid har gjort. Ett litet råd från en som vet: se till så att det inte är till nackdel för dig själv. Var inte rädd för att släppa taget när tiden är inne – bandet du har med din syster är starkt och oförstörbart. Lita på det.

Som du redan har sett har jag lämnat en armillarsfär åt er flickor på min favoritplats i trädgården. Under vart och ett av era namn finns en uppsättning koordinater som berättar för er exakt var jag hittade er. Där finns även ett citat som jag hoppas att du tycker passar. Det tycker åtminstone jag.

Förutom detta ber jag dig att åka och träffa min käre vän och advokat Georg Hoffman så snart du kan. Du behöver inte vara orolig, det är väldigt goda nyheter han har att berätta och de i sig är en koppling till ditt förflutna som ger dig tillräckligt mycket information för att hjälpa dig en bit på vägen om du vill ta reda på mer om din biologiska familj. Om du tar steget, råder jag dig att ta reda på mer om en kvinna vid namn Kitty Mercer, som bodde i Broome på Australiens nordvästra kust. Hon är början på din historia.

Jag vet att du ofta har känt det som om du har stått i skuggan av dina systrar. Det är livsviktigt att du inte tappar tron på dig själv. Din talang som konstnär är unik – du målar det som din fantasi manar till. Och när du väl har hittat

självförtroendet att lita på den, är jag säker på att du kommer att flyga.

Till sist vill jag berätta för dig hur mycket jag älskar dig, min starka, beslutsamma äventyrare. Sluta aldrig söka, CeCe, efter både inspiration och frid, som jag önskar att du ska få uppleva så småningom.

Pa Salt x

Pa hade haft rätt om en sak – det hade tagit mig nästan en timme att läsa brevet och tyda vartenda ord. Men han hade även haft fel – jag hade nästan börjat gråta. Jag hade suttit länge uppe i trädet, ända tills jag insåg att jag var stel i baken och att mina ben höll på att somna, och jag fick lov att klättra ner.

Citatet som han hade graverat in på armillarsfären löd: *Genom Guds nåd är jag den jag är*. Eftersom jag – både då och nu – faktiskt inte hade någon aning om vem jag var, hade det inte inspirerat mig utan i stället gjort mig ännu mer deprimerad.

När jag morgonen därpå hade åkt för att träffa Georg Hoffman på hans kontor i Genève, hade han sagt att Star inte fick följa med mig in, så hon hade fått vänta utanför i receptionen. Sedan hade han berättat för mig om mitt arv och gett mig ett kuvert som innehöll ett svartvitt fotografi av en äldre man och en tonårspojke som stod vid en pickup.

”Är det meningen att jag ska känna igen dem, eller?” hade jag frågat Georg.

”Jag har tyvärr ingen aning, Celaeno. Det var det enda som följde med arvet. Det fanns inget brev, bara adressen till advokaten som telegraferade pengarna från Australien.”

Jag hade tänkt visa fotot för Star för att se om hon hade några idéer, men för att uppmuntra henne att öppna sitt eget brev från Pa, hade jag till slut bestämt mig för att inte berätta vad Georg Hoffman hade sagt förrän hon hade gjort det. När hon väl *hade* öppnat sitt brev berättade hon inte vad det stod i det. Så hon kände fortfarande inte till fotot eller varifrån pengarna som jag hade köpt lägenheten i London för kom.

Du brukade berätta allting för mig ...

Jag vilade hakan i händerna och lutade mig ut över balkongen, och än en gång sköljde "bedrövelserna", som Star och jag brukade kalla det när vi kände oss nere, över mig. Ur ögonvrån fick jag syn på en ensam figur som stod i vattenbrynet alldeles vid klipporna och tittade upp på månen. Det var killen som hade väckt mig på stranden för några veckor sedan. Eftersom jag inte hade sett honom sedan dess, och eftersom Railay var ett sådant litet samhälle, trodde jag att han hade åkt. Men här var han nu, ensam igen i nattens mörker. Han kanske inte ville bli sedd ...

Jag betraktade honom en stund för att se vart han tog vägen, men när han inte hade rört sig på en evighet blev jag uttråkad och gick in och lade mig på sängen för att försöka sova. Vem han är var så bara visste jag att han var lika ensam som jag.

3

PÅ JULAFTON – då det dessutom råkade vara fullmåne – gjorde jag automatiskt det som Star och jag brukade göra tillsammans med våra systrar varje år: jag tittade upp på kvällshimlen för att hitta den starkt lysande, magiska himlakropp som Pa alltid hade sagt var Betlehems stjärna. Jag hade en gång googlat stjärnan som han pekade på och, med Allys hjälp, fått reda på att det egentligen var Polstjärnan – Polaris. I Schweiz stod den högt på himlen året om, men i kväll kunde jag inte ens hitta den. Sedan kom jag ihåg att Google hade sagt att den blev svårare att se ju längre söderut man kom. Jag blickade upp mot himlen och tänkte på hur sorgligt det var att vi inte var barn längre och kunde få reda på sanningen bara genom att trycka på några tangenter på datorn.

Men i kväll bestämde jag mig för att jag *skulle* tro på magi. Jag fäste blicken på den starkast lysande stjärna jag kunde hitta och tänkte på Atlantis. Buddhistiska kulturer firar inte jul, men Thailand ansträngde sig ändå för sina internationella gästers skull och hängde upp glit-ter och girlanger, vilket åtminstone gjorde alla på gott humör.

Precis före midnatt lämnade jag den högljudda baren och gick ner till klipporna för att få bästa möjliga utsikt över fullmånen. Och där, redan på plats i skuggorna, stod den mystiske mannen – än en gång i mörker och än en gång ensam. Jag blev irriterad, för jag ville att det här ögonblicket skulle bli speciellt och ha platsen för mig själv, så jag vände och gick därifrån. När jag sedan var tillräckligt långt ifrån honom, tittade jag upp och talade till min syster.

”God jul, Star. Hoppas att den är fin och att du har det bra och mysigt. Jag saknar dig”, viskade jag till himlen. Jag skickade upp en liten hälsning till Pa, och sedan även till Ma, som förmodligen saknade Pa lika mycket som vi andra. Efter det skickade jag upp en kyss till var och en av mina systrar – till och med Electra, som egentligen inte förtjänade någon kyss eftersom hon var så självisk och elak och bortskämd ... Men det var trots allt jul. Jag började gå tillbaka och mina ben kändes en aning ostadiga efter den extra ölen jag hade fått i handen i baren tidigare.

När jag passerade den mystiske mannen snubblade jag till och ett par händer sträcktes ut mot mina armar för att stötta mig. ”Tack”, muttrade jag. ”Det var en, eh ... sten i sanden.”

”Ingen fara.”

När han tog bort händerna från mina armar tittade jag upp på honom. Han hade tydligt tagit ett dopp, för hans långa svarta hår var utsläppt ur hästsvansen och hängde blött nedför hans axlar. Han hade det som Star och jag brukade kalla för bröstskägg – fast det var inte särskilt imponerande – och linjen av svart hår som gick från hans navel och ner till shortsens såg ut som en skugga i månskenet. Hans ben såg också håriga ut.

Jag vände tillbaka blicken till hans ansikte och såg att hans kindben stod ut som vassa kanter ovanför det mörka skägget, och fick hans läppar att se rosa och fylliga ut i jämförelse. När jag till slut vågade se honom i ögonen, såg jag att de var häpnadsväckande blå.

Jag kom fram till att han påminde mig om en varulv. Det var trots allt fullmåne i kväll. Han var så lång och smal att jag kände mig som en knubbig pygmé bredvid honom.

”God jul”, mumlade han.

”Ja, god jul.”

”Visst har jag sett dig förut?” sa han. ”Det var du som låg och sov på stranden härom morgonen.”

”Förmodligen. Jag är där rätt ofta.” Jag ryckte nonchalant på axlarna medan hans märkliga blå blick gled över mig.

”Har du inget rum?”

”Jo, men jag tycker om att sova utomhus.”

”Alla de där stjärnorna, universums oändlighet ... visst gör de att man får perspektiv på saker och ting?” Han suckade tungt.

”Ja, det gör de. Var bor du någonstans?”

”I närheten.” Varulven viftade vagt med handen mot klipporna bakom sig. ”Du då?”

”Där.” Jag pekade mot Railay Beach Hotel. ”Eller, min ryggsäck gör åtminstone det”, tillade jag. ”Hej då.” Jag vände mig mot hotellet och gjorde mitt bästa för att gå rakt, vilket var svårt nog i sanden och nästan omöjligt med två öl i kroppen. När jag nådde fram till verandan kände jag varulvens blick på mig och tillät mig en snabb titt bakåt. Han stirrade *fortfarande* på mig, så jag tog några flaskor vatten ur kylen och skyndade mig uppför trappan till Jacks rum. Efter att ha fumlat med nyckeln i låset smög jag ut på balkongen för att försöka få syn på honom, men han hade försvunnit in i skuggorna.

Han kanske väntade på att jag skulle somna, för att sedan bedöva mig genom att sätta två enorma huggtänder i min hals så att jag inte skulle skrika när han sög ut allt mitt blod ...

Det är vampyrer, CeCe, inte varulvar, sa jag fnittrande till mig själv. Sedan hickade jag och drack en flaska vatten i ett svep, irriterad över att min patetiska kropp inte klarade av att hantera ens två små öl. Jag stapplade till sängen och kände hur det snurrade i huvudet när jag blundade, och så småningom somnade jag.

Juldagen var plågsamt lik förra året här med Star. Borden på verandan var hopskjutna och en parodi på en jullunch hade dukats fram, som om det var möjligt att återskapa känslan av jul i trettiofyragradig värme.

Efter lunchen, alldeles uppsvälld av all den mastiga europeiska maten, tog jag en simtur för att piggna till. Klockan var nästan tre, ungefär den tid då England skulle vakna. Star firade förmodligen i Kent med sin nya familj. Jag klev upp ur havet och skakade av mig vattendropparna som en hund. På stranden låg massor av par och slappade tillsammans eller tog en tupplur på maten. Det var den första julen på tjugosju år som Star och jag firade på skilda håll. Om

den mystiske mannen var en varulv, var jag en ensamvarg nu och fick helt enkelt vänja mig vid det.

Senare den kvällen satt jag i ett hörn av verandan och lyssnade på musik i min iPod. Det var den dunkande, skrällande sorten som alltid piggade upp mig när jag kände mig nere. Jag kände hur någon knackade mig på axeln och när jag vände mig om fick jag se Jack stå bredvid mig.

”Hej”, sa jag och tog ur mina hörlurar.

”Hej. Får jag bjuda på en öl?”

”Nej, tack. Jag fick i mig tillräckligt i går kväll.” Jag himlade med ögonen åt honom, eftersom jag visste att han hade varit alldeles för full för att lägga märke till vad jag hade druckit.

”Okej. Du, Cee, grejen är den att, tja ...” Han drog fram en stol och satte sig bredvid mig. ”Nam och jag har ... bråkat. Jag minns inte vad jag gjorde för fel, men hon sparkade ut mig ur sängen klockan fyra i morse. Hon kom inte ens hit och hjälpte till med jullunchen i dag, så jag tror inte att jag får något varmt välkomnande tillbaka i kväll. Du vet ju hur kvinnor är.”

Ja, jag är en, som du kanske minns? kände jag för att säga, men gjorde det inte.

”Så problemet är att jag inte har någonstans att kvarta. Har du något emot att dela säng med mig?”

Ja, det har jag! tänkte jag genast. ”Allvarligt, Jack, bara jag får lämna min ryggsäck i ditt rum så sover jag gärna på stranden”, försäkrade jag honom.

”Menar du det?”

”Ja, det gör jag.”

”Förlåt, Cee, jag är helt slut efter alla förberedelser inför julen och allt extra jobb under de senaste dagarna.”

”Det är lugnt. Jag går och hämtar det jag behöver och sedan lämnar jag dig i fred.”

”Vi ska säkert kunna hitta något åt dig i morgon”, ropade han efter mig när jag gick iväg, och jag kände att stranden var ett mycket bättre alternativ än att sova i samma rum som en snarkande man jag knappt kände. Det skulle *verkligen* ge mig mardrömmar.

Jag samlade ihop mina provisoriska sovsaker och stoppade sedan ner resten av mina ägodelar i ryggsäcken. I morgon var jag tvungen att hitta ett ställe att bo på tills jag åkte till Australien om två veckor.

Jag gjorde i ordning min bädd under en buske på stranden och fick ett infall och tog fram mobilen ur shortsfickan och ringde Atlantis.

”Hallå?” Luren lyftes efter bara några signaler.

”Hej, Ma, det är CeCe. Jag ville bara önska dig och Claudia en god jul.”

”CeCe! Vad roligt att höra ifrån dig! Star sa att du hade åkt iväg. Var är du någonstans?”

Ma talade alltid till oss systrar på franska och jag var tvungen att väcka upp hjärnan innan jag kunde svara henne. ”Åh, du känner ju mig, Ma. Jag är på en strand och gör min grej.”

”Ja. Jag trodde inte att du skulle stå ut så länge i London.”

”Gjorde du inte?”

”Du är en fri själ, *chérie*. Du har reslusten i dig.”

”Ja, det har jag.” I det ögonblicket älskade jag Ma mer än jag någonsin hade gjort förut. Hon var aldrig dömande eller kritisk, hon bara stöttade sina flickor.

Jag hörde ljudet av en man som hostade i bakgrunden och spetsade öronen.

”Vem är det som är där med dig?” frågade jag misstänksamt.

”Bara Claudia och Christian”, sa Ma.

Atlantis personal med andra ord.

”Jaha. Vet du, Ma, det var jättekonstigt, men när jag kom till flygplatsen i London för tre veckor sedan var jag säker på att jag såg Pa. Han gick åt andra hållet och jag försökte springa ikapp honom, men han hade försvunnit. Jag vet att det låter dumt, men jag var nästan säker på att det var han.”

”Åh, *chérie*”, hörde jag Ma sucka i andra änden. ”Du är inte den första av er systrar som berättar något sådant här för mig. Både Ally och Star har berättat att de var övertygade om att de hade hört eller sett honom ... och det kanske ni gjorde allihop. Men inte i verkligheten. Eller åtminstone inte verkligheten så som vi känner till den.”

”Tror du att vi ser och hör Pas spöke?” skrattade jag.

”Jag tror att vi så gärna vill *tro* att vi ser honom, att vår fantasi kanske frammanar honom. Jag ser honom här hela tiden”, sa Ma och lät plötsligt väldigt sorgsen. ”Och den här tiden på året är så svår för oss allihop. Är allt bra med dig, CeCe?”

”Du känner ju mig, Ma, har aldrig varit sjuk en enda dag i hela mitt liv.”

”Och lycklig?”

”Jag mår bra. Du då?”

”Jag saknar så klart din far och alla er flickor. Claudia hälsar så gott.”

”Hälsa tillbaka. Okej, Ma, det börjar bli sent här och jag ska gå och lägga mig nu.”

”Du fortsätter väl att höra av dig, CeCe?”

”Ja, det är klart jag gör. God natt.”

”God natt, *chérie*. Och *joyeux Noël*.”

Jag stoppade ner mobilen i shortsens igen, sedan lade jag armarna om knäna och vilade huvudet mot dem medan jag tänkte på hur jobbig den här julen måste vara för henne. Vi flickor kunde gå vidare in i framtiden – eller, vi kunde åtminstone försöka göra det. Vi hade mer av livet framför oss än vi redan hade levt, men Ma hade gett sitt till oss flickor och Pa. Jag undrade om hon faktiskt hade älskat min far på ett ”romantiskt” vis och kom fram till att hon måste ha gjort det, eftersom hon stannade kvar under alla år och gjorde vår familj till sin familj. Och nu hade vi allihop lämnat henne.

Sedan undrade jag om min riktiga mamma någonsin hade saknat mig eller tänkt på mig, och varför hon hade gett mig till Pa. Hon kanske hade lämnat mig på ett barnhem någonstans och sedan hade han tagit med mig därifrån eftersom han tyckte synd om mig. Jag var säker på att jag hade varit en väldigt ful bebis.

Alla svar fanns i Australien, tolv timmars resa härifrån. Det var så oerhört märkligt att det var ett av de länder i världen som jag hade totalvägrat att åka till, trots att Star gärna hade velat åka dit. Det var patetiskt att det var min spindelmarodröm som var orsaken, men det var så det låg till.

Nåja, tänkte jag när jag lade mig ner i sanden, *Pa hade kallat mig*

”stark” och en ”äventyrare”. Jag visste att jag skulle behöva vartenda uns av de egenskaperna för att kunna kliva på det där planet om två veckor.

Än en gång vaknade jag av att det kittlades i ansiktet. Jag borstade bort sanden och när jag satte mig upp fick jag se varulven promenera mot havet. Jag undrade som hastigast hur många jungfrur han hade ätit under de senaste timmarna och såg på medan hans långa ben lätt tog sig fram över sanden.

Han satte sig i vattenbrynet, i samma ställning som senast, så att jag befann mig alldeles bakom honom. Vi tittade upp båda två och väntade på att föreställningen skulle börja, som om vi var på bio. *Universums biograf*... Jag gillade det uttrycket och kände mig stolt som hade kommit på det. Star kunde kanske använda det i sin roman.

Föreställningen var spektakulär och den blev ännu mer episk av att det i dag fanns några moln på himlen som fick den stigande solen att se ut som en gyllene äggula som gled in i vispad äggvita.

”Hej”, sa varulven till mig när han gick tillbaka.

”Hej.”

”Visst var den vacker i dag?” fortsatte han.

”Ja, det var häftigt.”

”Jag tror inte att du ska sova här ute i natt, bara så att du vet. Det ska bli oväder.”

”Ja”, höll jag med.

”Ja, vi ses väl då.” Han vinkade och gick vidare.

Några minuter senare såg jag att Jack höll på att ställa fram frukost på terrassen. Det var i vanliga fall Nam som gjorde det, men hon hade inte syntts till sedan julafton.

”God morgon”, sa jag.

”God morgon.” Han gav mig en skamsen blick innan han sa: ”Sovit gott?”

”Inte alls illa, Jack.” Jag vinkade honom till mig och pekade på figuren som var på väg bort längs stranden. ”Känner du honom?”

”Nej, men jag har sett honom på stranden några gånger sent på kvällarna. Håller sig för sig själv. Hur så?”

”Undrade bara. Hur länge har han varit här?”

”Några veckor åtminstone, skulle jag tro.”

”Jaha. Är det okej om jag går upp och tar en dusch i ditt rum?”

”Visst. Ses senare.”

När jag hade duschat satte jag mig på golvet i Jack rum och gick igenom min ryggsäck. Jag sorterade kläderna i en ren och en smutsig hög – den smutsiga var mycket större – och bestämde mig för att lämna in dem på tvätt när jag gick för att fråga efter ett rum. Om sedan det värsta tänkbara hände och jag fick sova ute i ovädret i natt, skulle jag åtminstone ha lite rena, torra kläder i morgon.

Trots att det inte fanns någon annandag jul i den här delen av världen, gick alla längs de smala gränderna med hyddliknande affärer och såg ut som de skulle ha gjort i Europa: som om de hade druckit för mycket, ätit för mycket och var allmänt less eftersom de hade öppnat alla sina julklappar och spänningen var över. Till och med den vanligtvis leende damen på tvätteriet såg bister ut när hon delade upp min tvätt i mörkt och ljust och skakade ut mina underkläder så att alla kunde se dem.

”Färdiga i morgon.” Hon gav mig inlämningskvittot och jag gick ut. Jag hörde ljudet av åska i fjärran och inledde min jakt på ett rum.

Lite senare kom jag tillbaka till hotellets veranda, varm och svettig och utan att ha hittat något ställe som kunde erbjuda mig ett rum före mitt på dagen i morgon. Jag satt och drack en kokosvatten och grubblade på om jag skulle åka vidare – till Ko Phi Phi kanske, men det fanns inga garantier för att jag skulle hitta något där heller. Nåja, jag skulle inte dö av en natt ute i regnet och om det blev riktigt illa kunde jag alltid söka skydd under någon av restaurangernas veranda.

”Hittat något rum än?” frågade Jack hoppfullt när han gick förbi mig med en ölbricka på väg till bordet bredvid.

”Ja”, ljög jag eftersom jag inte ville ställa till det för honom. ”Jag går upp och hämtar min ryggsäck efter lunch.”

”Du har inte lust att hjälpa mig i baren en stund?” frågade han.

”Nu när Nam inte är här och hotellet är fullt, har jag inte hunnit ta mig bort till klipporna. Abi ringde nyss och sa att de har en kö lika lång som en pytonorm där nere. Och ungefär lika ilsken.”

”Det gör jag gärna, men jag skulle inte våga anförtro mig att bära brickor”, skojade jag.

”Jag är tacksam för den hjälp jag kan få, Cee. Det blir bara ett par timmar, jag lovar. Gratis öl och huset bjuder på vad du än vill äta i kväll. Kom så ska jag visa dig hur det går till.”

”Tack”, sa jag och reste mig upp för att följa med honom till baren.

Fyra timmar senare syntes Jack fortfarande inte till och jag hade fått nog. Baren var knökfull och det var rusning efter juice – förmodligen för att folk använde c-vitamin eller Bloody Mary som medicin mot baksmälla. Ingen av drinkarna var lika enkel som att ta bort kapsylen på en öl och det slutade med att jag fick mangojuice över hela mig när mixern sprutade åt alla håll för att jag inte hade skruvat åt locket ordentligt. Den tidigare så glada stämningen bland gästerna hade försvunnit över natten tillsammans med omslagspapperen och jag var utled på att bli utskälld för att jag var långsam. Dessutom hörde jag hur åskmullret kom närmare, vilket betydde att himlen snart skulle öppna sig – förmodligen lagom till att jag och min ryggsäck blev tvungna att campa ute på stranden.

Till slut kom Jack tillbaka och ursäktade sig gång på gång för att han hade varit borta så länge. Han såg sig om på den nu nästan tomma verandan.

”Du har åtminstone inte haft så mycket att göra. Det var hur mycket folk som helst nere vid klipporna.”

Visst, troligt ... Jag satt tyst medan jag åt upp mina nudlar och sedan gick jag upp för att hämta min ryggsäck.

”Tack, Cee. Vi ses”, sa han när jag kom tillbaka ner, betalade räkningen för mitt rum och strosade iväg.

Det blixtrade nästan rakt ovanför mig några gånger när jag gick längs stranden. Jag gissade att jag hade ungefär fem minuter på mig innan det skulle börja ösa ner, så jag ökade farten och svängde höger in i en gränd till en bar som jag kände till, men sedan såg jag att de flesta av hyddaffärerna hade stängt tidigt på grund av det stundande

ovädret. Även baren höll på att stänga fönsterluckorna när jag kom dit.

”Toppen”, muttrade jag när ägaren gav mig en artig nickning och sedan gick jag vidare. ”Det här är helt galet och löjligt, CeCe”, stönade jag. ”Gå tillbaka till Jack i stället och säg att du vill dela säng med honom ...”

Ändå förde mina ben mig vidare tills jag kom till stranden på andra sidan halvön. Den kallades Phra Nang och estetiskt sett var den till och med ännu vackrare än Railay. Just därför var den ett populärt ställe för turister som gjorde dagsutflykter, så jag brukade vanligtvis undvika den. Och eftersom lyxhotellet Rayavadee Hotel låg alldeles intill, stod det läskiga säkerhetsvakter utplacerade längsmed den. Star och jag hade gått ner dit en kväll, efter att den sista longtailbåten hade puttrat iväg, och lagt oss på rygg och tittat upp på stjärnorna. Fem minuter senare hade vi fått skenet från en ficklampa i ansiktet och blivit tillsagda att gå. Jag försökte argumentera att alla stränder i Thailand var offentliga och att hotellvakterna inte hade någon rätt att köra iväg oss, men Star hade tystat mig medan de hårdhänt följde oss till stigen som ledde tillbaka till underklassens del av halvön.

Sådana där saker brände i min själ, för jorden och dess skönhet hade skapats av naturen för att alla skulle kunna njuta av den, inte bara de rika.

När en blålila blix lyste upp himlen, insåg jag att det här inte var rätt tillfälle att ha filosofiska diskussioner med mig själv. När jag tittade bort längs stranden fick jag en strålande idé. Längst där borta låg prinsessgrottan. Jag började springa över sanden. När jag hade hunnit två tredjedelar av vägen började stora vattendroppar falla. Det kändes som om någon kastade smågrus på mig.

Jag kom fram till grottöppningen, stapplade in och ställde ner min ryggsäck. Jag tittade upp och mindes att det av någon anledning faktiskt fanns två versioner av prinsessan, två dockstora figurer som satt väl tillrätta i varsitt litet trätempel, till hälften dolda bakom hundratals färgglada girlanger. På deras altare brann värmeljus som lyste upp grottans inre med ett lugnande gult sken.

Jag log för mig själv och tänkte tillbaka på första gången Star och

jag hade besökt grottan. Vi trodde att den skulle vara precis som alla andra thailändska platser för dyrkan och förväntade oss en guldstaty och de överallt förekommande girlanggåvorna. I stället hade vi mötts av hundratals fallosfigurer i olika varianter och storlekar. Nu betraktade jag dem där de stack upp från det sandiga grottgolvet likt erotiska stalagmiter eller vilade på klipporna runt om i grottan. Röda, gröna, blå, bruna ... små, stora ... Just den här gudomen var tydligen en fertilitetsgudinna. Och av storleken på organen som trängdes i grottan att döma – vissa var till och med högre än jag – var jag inte förvånad.

Men i natt erbjöd prinsessgrottan mig en fristad undan regnet, som nu öste ner likt en gardin utanför grottöppningen. Jag reste mig upp och gick genom hyllningsgåvorna, och knäböjde sedan vid altaret för att säga tack. När jag gjort det satte jag mig vid ingången till grottan och tittade på ovädret.

Himlen lystes upp av spektakulära blixtar som jagade fram ovanför havet och de ojämna kalkstenformationerna. Regnet lyste som av silver i månskenet när det slog i marken i stora sjok, som om Gud grät hinkvis med tårar där uppe i himlen.

Till slut kände jag mig alldeles slut av hela spektaklet och den energi som universum innehade, så jag stapplade mig upp på fötter. Jag tog min rygsäck och gick längre in i grottan, där jag lade ut min bädd för natten och somnade bakom en enorm röd fallos.